

Skarga wniesiona dnia 13 sierpnia 2004 r. przez Stardust Marine S.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-344/04)

(2004/C 262/101)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 13 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich złożona przez spółkę Stardust Marine S.A., z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Bernarda Vateria, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie, że decyzja Komisji Europejskiej 2000/513 WE z dnia 8 września 1999 r., nakazująca państwu francuskiemu, aby odzyskało od spółki STARDUST, rzekomą pomoc publiczną w wysokości 600 milionów franków, jest dotknięta bezprawnością i że ta bezprawność pociąga za sobą odpowiedzialność Komisji na mocy art. 288 Traktatu WE;
- W konsekwencji, zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz spółki STARDUST tytułem odszkodowania kwoty 112.635.569,73 euro wraz z odsetkami ustawowymi od daty wniesienia niniejszej skargi;
- Nadanie temu orzeczeniu rygoru natychmiastowej wykonalności;
- Obciążenie Komisji w całości kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi, skarżąca podnosi, że bezprawność decyzji 2000/513/WE nie może być kwestionowana, gdyż wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości WE z dnia 16 maja 2002 r. (sprawa C-482/99) stwierdzona już została jej nieważność. Według skarżącej, ta bezprawność jest wystarczająca dla powstania odpowiedzialności pozaumownej Komisji na podstawie art. 288 WE. Skarżąca podnosi również, że zakładając nawet, że sporna decyzja była aktem normatywnym obejmującym postanowienia z zakresu polityki gospodarczej, to wydając bez podstaw prawnych ani faktycznych decyzję ze szkodą dla skarżącej, Komisja naruszyła normę prawną wyższego rzędu chroniącą jednostki. W związku z tym, według argumentacji skarżącej, Komisja powinna jej wypłacić odszkodowanie.

Odnośnie rzekomo poniesionej szkody, skarżąca podnosi, że wobec spółki STARDUST prowadzone było postępowanie

naprawcze (redressement judiciaire) na mocy orzeczenia Tribunal de Commerce de Paris. Według skarżącej, zaprzestanie płatności, które doprowadziło do tego orzeczenia jest bezpośrednią konsekwencją długu spowodowanego decyzją Komisji. Wysokość poniesionej szkody równa się niedostatkowi aktywów spółki STARDUST.

Skarga wniesiona dnia 20 sierpnia 2004 r. przez Republikę Włoską przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-345/04)

(2004/C 262/102)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 20 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Republikę Włoską reprezentowaną przez avvocato dello Stato Antonio Cingolo.

Strona skarżąca wnosi o Sądzie o stwierdzenie nieważności następujących decyzji:

- memorandum z dnia 17 czerwca 2004 r., nr D(2004) 4074, którego przedmiotem jest DOCUP Ob 2 - Region Lombardia 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 014) Poświadczenie okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatność, otrzymane dnia 17 czerwca 2004 r., którym Komisja Europejska, DG ds. Polityki Regionalnej – Pomoc regionalna we Francji, Grecji, Włoszech, poinformowała o następującej decyzji: Służby Komisji wzywają niniejszym do przedstawienia okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatności, zawierające następujące informacje, dla każdego środka przewidzianego przez program pomocy:
 - kwota ogólna wypłaconych zaliczek,
 - kwota wypłaconych zaliczek, kwalifikujących się do wkładu z funduszy strukturalnych na podstawie wcześniejszych ustaleń.

W razie braku tych informacji Służby Komisji nie będą mogły dokonać wnioskowanych płatności w odniesieniu do środków dotyczących programu pomocy DocUP Lombardia 2000-2006 Cel 2 oraz związanych z nim i poprzedzających go aktów;

— memorandum z dnia 14 lipca 2004 r., nr JE/OA D(2004) 5446, której przedmiotem jest DOCUP OB 2 - Region Friuli-Venezia Giulia 2000-2006 (nr CCI 2000 IT 16 2 DO 013) - Poświadczenie okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatność, otrzymane dnia 15 czerwca 2004 r., którym Komisja Europejska, DG ds. Polityki Regionalnej – Pomoc regionalna we Francji, Grecji, Włoszech, poinformowała o następującej decyzji: Służby Komisji wzywają niniejszym do przedstawienia okresowych deklaracji wydatków i wniosków o płatności, zawierające następujące informacje, dla każdego środka przewidzianego przez program pomocy:

- kwota ogólna wypłaconych zaliczek,
- kwota wypłaconych zaliczek, kwalifikujących się do wkładu z funduszy strukturalnych na podstawie wcześniejszych ustaleń.

W razie braku tych informacji Służby Komisji nie będą mogły dokonać wnioskowanych płatności w odniesieniu do środków dotyczących programu pomocy DocUP Friuli-Venezia Giulia 2000-2006 Obiettivo 2. oraz związanych z nim i poprzedzających go aktów.

— Strona skarżąca wnosi o obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko memorandum Komisji Europejskiej z dnia 17 czerwca 2004 r. nr D(2004) 4074 (DOCUP Region Lombardia) i z dnia 14 lipca 2004 r. nr JE/OA D(2004) 5446 (DOCUP Friuli Venezia Giulia), oba zmierzające do uzależnienia uruchomienia procedury wypłaty zaliczek w ramach programów pomocowych od wymogów nie wynikających z obowiązującej regulacji prawnej, w celu bezpośredniego ograniczenia wydatków obejmujących środki z przedmiotowych funduszy strukturalnych.

Na poparcie swojej skargi Republika Włoska wskazuje na:

— wadę w postaci naruszenia istotnych wymogów proceduralnych poprzez wskazanie nieprawidłowej podstawy prawnej, brak uzasadnienia i naruszenie procedury decyzyjnej. Podnosi się w tym zakresie, że zaskarżone akty nie zawierają żadnego wskazania normy, na podstawie której mogłyby zostać wydane.

Poza naruszeniem obowiązku przedstawienia uzasadnienia, skarżący wskazuje również, że zaskarżone memoranda nie zostałyby wydane, gdyby przeprowadzono prawidłowe postępowanie zgodnie z regulaminem wewnętrznym Komisji.

- naruszenie art. 32 podstawowego rozporządzenia nr 1260/99 Rady i rozporządzenia nr 448/04 Komisji, które uzależniają wypłatę zaliczek wyłącznie od przedstawienia przez Państwo-beneficjenta końcowego dowodu, że wypłaciło przedmiotowe kwoty ostatecznemu odbiorcy projektu inwestycyjnego,
- naruszenie przepisów w przedmiocie kwalifikacji wydatków zawartych w podstawowym rozporządzeniu. Według

strony skarżącej, regulacja mająca zastosowanie w niniejszej sprawie wyklucza podejście zastosowane przez Komisję, w świetle którego wykładni przepisów dotyczących kwalifikacji wydatków należy dokonywać w ten sposób, że uzależniają kwalifikację wydatku od przedstawienia dowodów efektywnego wykorzystania środków finansowych na realizację projektów, których cel jest zgodny z tym, na który udzielono pomocy,

- naruszenie przepisów regulujących kontrolę finansową (artykuł 38 podstawowego rozporządzenia i przepisy wykonawcze), które nie przewidują wymogów przedstawionych przez Komisję,
- naruszenie zasady proporcjonalności w wyniku żądania przez Komisję dowodów w zakresie przekraczającym to co niezbędne i przewidziane prawem,
- naruszenie rozporządzenia nr 448/04 polegające na naruszeniu zasady równości i zasady pewności prawa, oraz na wewnętrznej sprzeczności zaskarżonego memorandum,
- naruszenie art. 9 rozporządzenia (WE) nr 438/2001 Komisji w wyniku nieprzestrzegania zawartych tam zasad księgowości,
- naruszenie zasady uproszczonych procedur.

Skarga wniesiona dnia 17 sierpnia 2004 r. przez Sadas S.A. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa T-346/04)

(2004/C 262/103)

(Język złożenia skargi: francuski)

Dnia 17 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego złożona przez spółkę Sadas S.A. z siedzibą w Tourcoing (Francja) reprezentowaną przez adwokata André Bertranda.

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również spółka L.T.J. Diffusion.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- zmianę decyzji wydanej przez Pierwszą Izbę Odwoławczą w sprawie nr R393/2003-1, w zakresie wszystkich jej postanowień;
- stwierdzenie nieważności decyzji, w której ekspert uznał istnienie ryzyka mylenia przez opinię publiczną znaku towarowego „ARTHUR” ze zgłoszonym do zarejestrowania znakiem towarowym „ARTHUR ET FELICIE”;
- Obciążenie spółki L.T.J. Diffusion kosztami postępowania.